Vražda Dr. Milady Horákové –

zločin komunismu

Velmi smutným dnem v historii naší země je 27. červen 1950, kdy skončila na popravišti zločinného komunistického režimu žena Dr. Milada Horáková.

Horákovi se přistěhovali na Smíchov v roce 1935 z Vinohrad a osobně se přihlásili do smíchovského sboru v říjnu téhož roku. V knize přistěhovalých je o tom tento záznam: Ing. Dr. Bohuslav Horák *22. 2. 1899 v Černilově, redaktor zemědělského rozhlasu – JUDr. Milada Horáková, rozená Králová *25. 12. 1901 na Kr. Vinohradech a dcera Jana Horáková. Bydliště: Dělnická 1813, dnes ulice Nad Santoškou 1813/6. Po válce až do zatčení bydleli v ulici Zapova 3.

Manželé Horákovi se velice sblížili s farářem Janem Kučerou po jeho příchodu na Smíchov z Kladna v roce 1936. V životě Dr. Milady Horákové znamenala jeho osobnost velmi mnoho, ať už to bylo v době Protektorátu, kdy oba manželé byli vězněni, nebo v čase komunistické msty, když se zasadil o to, aby dcera Jana byla svěřena po smrti své matky do péče tety Věry Tůmové. Jan Kučera také dceru Janu Horákovou 18. 5. 1947 konfirmoval.

V předválečné době Dr. Milada Horáková do politiky nevstupovala. Její zájem byl spíše v sociální oblasti. Za nacistické okupace se ale zúčastnila odbojové činnosti a za to ji nelítostný nacistický soud potrestal „osmi lety“ vězení. Po návratu do vlasti, v druhé polovině roku 1945 dospěla k názoru, že je třeba bránit se proti těm, kteří budou usilovat o získání totalitní moci. Byla přesvědčena, že pro zachování svobody je nutné upevňovat demokracii a politický pluralismus. Navázala na své dřívější členství v národně socialistické straně a chtěla jejím prostřednictvím usilovat o zabezpečení demokratické soutěže, kontroly a kritiky, tedy o to, co autoritářské a totalitní systémy likvidují.

Stala se poslankyní Prozatímního shromáždění, začala pracovat v Radě československých žen a ve Svazu osvobozených politických vězňů. Dostávala se do sporu s komunisty, jejichž účelovou propagandu a demagogii založenou na lžích a polopravdách vyvracela věcnými argumenty. Patřila mezi nejpředvídavější a nejobezřetnější poslance, kteří viděli nebezpečí v Komunistické straně inspirované a řízené moskevskými soudruhy úmyslně vnášejícími neklid do poválečného Československa. Jejich cílem bylo chopit se moci, zlikvidovat demokracii a její představitele, nastolit totalitní režim podle sovětského vzoru, stát se sovětskou gubernií v domnění, že je možné oklamat vlastní občany a svět tvrzením o suverenitě lidově-demokratického Československa.

Komunisté znali pracovitost a píli této čestné ženy a věděli o jejím vlivu v ženském hnutí. Pokoušeli se ji získat pro sebe, ale neuspěli. Sečetli tedy všechny její „hříchy", započetli její vliv na lidi, vykalkulovali jaké „nebezpečí" by jim od této jasnozřivé ženy mohlo hrozit a na seznamu osob určených k likvidaci bylo připsáno další jméno: JUDr. Milada Horáková. Nyní už komunisté jen odpočítávali dny a hodiny, kdy přijde den „D" 25. únor 1948 a později i hodina „H", poslední hodina života Milady Horákové.

Po převzetí moci komunisté okamžitě přitvrdili. Tisk, který přestal být svobodným, oznámil, že Milada Horáková je zbavena všech svých funkcí. Ale ani to ji nevzalo odvahu a navštívila, třebaže policejně hlídaného, dosavadního ministra Prokopa Drtinu v nemocnici, kam byl umístěn po pokusu o sebevraždu na protest, že prezident Beneš ustoupil komunistům a přijal demisi demokratických ministrů. Několikrát se snažila o návštěvu u prezidenta Beneše a navštívila i Jana Masaryka, který na ni působil dojmem člověka na konci svých sil. Po jeho smrti pak podala rezignaci na svůj poslanecký mandát. Původně měla v úmyslu pronést ještě před svým odstoupením protikomunistický protest, ale usoudila, že daleko účinnější bude soustavná protirežimní podzemní činnost.

Byla to však činnost politická, která neměla nic společného s násilím. To později vykonstruovala StB a používala při tom výrazy jako diverze, špionáž, velezrada, obstarávání a ukrývání zbraní za účelem násilného odstranění lidově-demokratického zřízení a návratu ke starým pořádkům ve službách amerického imperialismu apod. Když do Československa přijeli sovětští poradci a patřičně instruovali československou StB, začala příprava mnohých procesů a také procesu se skupinou Milady Horákové a spol. Všechno bylo předem připraveno. Celý soudní proces bylo divadlo a absurdní tragédie. Všichni byli neuvěřitelně brutálním týráním, fysickým i duševním, donuceni vystoupit v tomto děsivém představení, které vrcholilo ještě děsivějším závěrem, vynesením předem připravených rozsudků. 8. června byl vyhlášen ortel nad čestnými a nevinými lidmi: Dr. Josef Nestával, Dr. Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová – trest těžkého žaláře na doživotí. Dr. Bedřich Hostička 28 let, Dr. Zdeněk Peška 25 let, Dr. Jiří Křížek 22 let a Vojtěch Dundr 15 let. Jan Buchal, Dr. Oldřich Pecl, Záviš Kalandra – a žena, kterou nacisté odsoudili za odbojovou činnost „jen k 8 letům vězení", Dr. Milada Horáková – byli odsouzeni k trestu smrti.

O milost Dr. Milada Horáková požádat nechtěla. Požádal o ni její jednaosmdesátiletý otec a dcera Jana. Gottwald v jejím případě s podpisem rozsudku váhal, protože do Prahy docházely protesty představitelek mezinárodního ženského hnutí, protestovaly osobnosti z politiky, kultury a vědy známé po celém světě, např. Albert Einstein, Bertrand Russell, Winston Churchill, kardinál Griffin a další. Nakonec Klement Gottwald rozsudek podepsal. Když to bylo Miladě Horákové oznámeno, zbývaly do konce jejího života tři dny.

Navštívit ji směli jen její nejbližší, dcera Jana a sestra Věra Tůmová s manželem. Faráři Janu Kučerovi to umožněno nebylo. Byla ale vděčná, že ji směl v jejích posledních hodinách navštívit jiný evangelický farář, Jiří Vojtěchovský, který o této návštěvě vydal svědectví. Komunisté, kteří tak rádi hovoří o lidských právech a o socialistickém humanismu, ji i v té poslední chvíli potrestali ještě jednou. Na místo, kde na nádvoří pankrácké věznice stály dvě šibenice šla poslední. Bylo 27. června 1950. V ranních hodinách v 5 hodin 35 minut se uzavřela životní cesta Dr. Milady Horákové. Vražda byla vykonána.

Podle různých materiálů zpracoval Jaroslav Voříšek.